

Η ακεραιότητα της Φυσικής και η φυσική της παραμυθολογίας

«Ανατέμνοντας κριτικά ένα άρθρο του κ. Χατζηγιάννη,
καθηγητή του ΑΤΕΙ Κρήτης,
το οποίο έτυχε της ένθερμης υποδοχής του κ. Δανέζη,
καθηγητή αστροφυσικής του ΕΚΠΑ»

Σε μια εποχή που ο ορθολογισμός θα έπρεπε να έχει διαποτίσει ακόμη και εκείνες τις πτυχές της ζωής οι οποίες «εναρμονίζονται» περισσότερο με το θυμικό και λιγότερο με το «λόγον έχον μέρος» της ψυχής, κατά τον ρητό διαχωρισμό του Αριστοτέλη, γινόμαστε ολοένα και συχνότερα αποδέκτες και (φευ) αναγνώστες κειμένων που ακροβατώντας μεταξύ επιστημονικής λογικής και θρησκευολογικής παρερμηνείας προβαίνουν σε διαστρεβλώσεις της ακεραιότητας των Φυσικών Επιστημών, οι οποίες αποτελούν τις μόνες σταθερές βάσεις πάνω στις οποίες εδράζεται η ερμηνεία αυτού του Κόσμου.

Τι μπορεί όμως να κινεί τα νήματα μιας «παραμυθολογικής» ερμηνείας του Σύμπαντος; Ή μάλλον μπορούν οι Φυσικές Επιστήμες να αποτελέσουν την (αδόκιμη οπωσδήποτε) αφετηρία για τη διατύπωση μιας σειράς αστήρικτων και άκαιρων «παραφυσικών» ερμηνειών στηριγμένων σε μύθους ανατολίτικης (και όχι μόνο) προέλευσης, που πόρρω ωστόσο απέχουν από τα ορθολογικά ερείσματα που οι ίδιες οι Φυσικές Επιστήμες προσφέρουν αφειδώς;

Τις θέσεις μου πάνω στα παραπάνω ερωτήματα θα προσπαθήσω να δώσω ανατέμνοντας κριτικά το άρθρο «*Το σύμπαν είναι μια ψευδαίσθηση;*» του κ. **Βασίλη Χατζηγιάννη**, καθηγητή Μηχανικής των Ρευστών και ανανεώσιμων πηγών ενέργειας του ΑΤΕΙ Κρήτης, το οποίο βρίσκεται στη διεύθυνση

<https://thrasivoulosmaheras.website/assets/%cf%84%ce%bf-%cf%83%cf%8d%ce%bc%cf%80%ce%b1%ce%bd-%ce%b5%ce%af%ce%bd%ce%b1%ce%b9-%ce%bc%ce%b9%ce%b1-%cf%88%ce%b5%cf%85%ce%b4%ce%b1%ce%af%cf%83%ce%b8%ce%b7%cf%83%ce%b7.pdf>

Είναι ένα άρθρο του οποίου την ανάγνωση ολοκλήρωσα με μεγάλη θλίψη και που ενεός αντιλήφθηκα την αποδοχή του από τον Δρ. κ. **Μάνο Δανέζη**, επίκουρο καθηγητή αστροφυσικής του Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών

<https://thrasivoulosmaheras.website/assets/%cf%84%ce%bf-%cf%83%cf%8d%ce%bc%cf%80%ce%b1%ce%bd-%cf%84%cf%89%ce%bd-%ce%b1%ce%bd%ce%b8%cf%81%cf%8e%cf%80%ce%b9%ce%bd%cf%89%ce%bd-%cf%88%ce%b5%cf%85%ce%b4%ce%b1%ce%b9%cf%83%ce%b8%ce%ae%cf%83%ce%b5%cf%89%ce%bd.pdf>

Καταθέτω τμήμα του συλλογισμού που συντηρεί τις κοινές απόψεις των δύο καθηγητών και που οδηγεί στα συμπεράσματά τους:

«.....Οι ανατολικές θρησκείες και φιλοσοφίες υποστηρίζουν ότι ο υλικός κόσμος είναι μια ψευδαίσθηση. Εμείς οι ίδιοι νομίζουμε ότι είμαστε φυσικές οντότητες που κινούνται σε ένα φυσικό κόσμο, αλλά αυτό είναι καθαρή ψευδαίσθηση. Στην πραγματικότητα είμαστε ένα είδος δεκτών που κολυμπούν σε μια απέραντη πολύχρωμη θάλασσα συχνοτήτων και αυτό που δεχόμαστε το μετασχηματίζουμε μαγικά σε φυσική πραγματικότητα σε ένα από τα δισεκατομμύρια κόσμους που υπάρχουν στο υπέρ - ολογράφημα.

Ακόμη και οι νοερές απεικονίσεις και άλλες εμπειρίες έκτατης πραγματικότητας μπορούν εύκολα να εξηγηθούν αν δεχτούμε την υπόθεση του ολογραφικού σύμπαντος.

.....
Στο βιβλίο του “ Gifts of Unknown Things “, ο βιολόγος Lyall Watson περιγράφει την συνάντησή του με μια ιέρεια στην Ινδονησία που ύστερα από ένα τελετουργικό χορό μπόρεσε να εξαφανίσει και να επαναφέρει ένα μικρό δάσος δέντρων...

.....
Αλλά και στο θαυμάσιο βιβλίο του Paramhansa Yagananda. “αυτοβιογραφία ενός Γιόγκι” διαβάζουμε:

Πώς ένα παλάτι παρουσιάσθηκε στα Ιμαλάια.

... ένα παμμέγιστο παλάτι που λαμποκοπούσε από χρυσάφι φάνηκε εμπρός μας.

-- Αφησε τα μάτια σου να χαρούν την απέραντη αυτή ομορφιά του παλατιού, που δημιουργήθηκε προς τιμή σου.

--Πέστε μου παρακαλώ εξηγήστε μου το μυστήριο. Πώς έγινε ;

--Ευχαρίστως να σας κατατοπίσω . Στη πραγματικότητα δεν υπάρχει τίποτε το ανεξήγητο σ’ αυτή την υλοποίηση. Ο κόσμος ολόκληρος δεν είναι παρά η σκέψη του Δημιουργού υλοποιημένη. Κι’ αυτός ο βαρύς γήινος όγκος, που ταξιδεύει στο διάστημα, είναι ένα όνειρο, μια σκέψη του Θεού. Ο Θεός δημιούργησε τα πάντα όπως ακριβώς ο άνθρωπος, στον ύπνο του, αναπαριστά και ζωντανεύει δηλαδή δημιουργεί εκείνο που έχει απλώς στη υποσυνείδητη σκέψη του.....

.....
Με το συνδυασμό της ενέργειας αυτής των μορίων, των ατόμων δηλαδή, η ιδέα της σφαίρας πήρε μορφή στερεάς ύλης. Όλα τα μόρια της ύλης συγκρατούνται με τη θέληση του Θεού. Αν ο Θεός αποσύρει ή διακόψει τη θέλησή Του, η Γη θα αποσυντεθεί σε απλή ενέργεια.

Με τον τρόπο αυτό η Γη – ιδέα θα παύσει να υπάρχει αντικειμενικά.

.....
..... Κατά τον ίδιο τρόπο ο μηδαμινότερος των θνητών αντιπροσωπεύει ένα απόθεμα δυνάμεως που ο καθένας αντλεί από το Θεό....»

.....
.....
Στο άρθρο «Το σύμπαν είναι μια ψευδαίσθηση;» **οι καθηγητές πανεπιστημίου κ.κ. Χατζηγιάννης και Δανέζης** εκκινούν το συλλογισμό τους από το πείραμα του Aspect και, αφού προσπάθησαν, έχοντας ως αφετηρία αυτό το πείραμα, να εξισοροπήσουν ιδεολογικά και επιστημονικά τις παραπάνω ανατολικής προέλευσης θρησκοληψίες με τους προσωπικούς ακραίους «πόθους» τους περί ψευδαισθήσεων, **κατέληξαν στο α-διανόητο συμπέρασμα**

«...Με απλά λόγια δεν μένει τίποτα, η αντικειμενική πραγματικότητα δεν υπάρχει ! »

Το άρθρο τους λοιπόν αυτό, με την περίεργη συλλογιστική πορεία που ακολουθεί, μου δημιουργεί ως Φυσικό απόλυτη δυσφορία!

Συνεπώς όσα γράφω εδώ είναι μια διαμαρτυρία για τον τρόπο με τον οποίο επιχειρείται μεθοδικά η εκμετάλλευση της Φυσικής και συνεπώς του ορθολογισμού, για καθαρά θρησκευτικούς και πιθανότατα προσωπικούς λόγους.

Ξεκινώ λοιπόν το σχολιασμό μου, δίνοντας τα βήματα που σε γενικές γραμμές ακολούθησε στο άρθρο του ο κ. Χατζηγιάννης. Σε πιθανή επόμενη γραφή θα αναφερθώ λεπτομερέστερα στους συλλογισμούς του, στα επιχειρήματα που χρησιμοποιεί και στα θρησκευτικού τύπου συμπεράσματα στα οποία καταλήγει.

1ο βήμα:

Το αρχικό εδάφιο από «*Το 1982 μια ερευνητική ομάδα...*» έως «*... αποδεικνύοντας ότι μεταξύ των υποατομικών σωματίων υπάρχει δεσμός που δεν είναι τοπικού χαρακτήρα....*»

Στο εδάφιο αυτό ο κ. Χατζηγιάννης αναφέρεται στο πείραμα του Aspect με βάση το οποίο «αποχαρακτηρίστηκε» και πειραματικά ως παράδοξο, το «παράδοξο EPR».

Το «παράδοξο» EPR είχε ήδη «απορρίψει» θεωρητικά και ο Bohr από τότε, αλλά με αρκετά πολύπλοκο τρόπο. Αργότερα, το παράδοξο EPR απορρίφθηκε και θεωρητικά (χρησιμοποιώντας την έννοια της κυματοσυνάρτησης) και πειραματικά (με το πείραμα του Aspect).

Συνοπτικά με το πείραμα Aspect

- Φάνηκε και πειραματικά η δύναμη της Κβαντομηχανικής απέναντι σε όλες τις έντονες αντιρρήσεις του Αϊνστάιν
- Αποδείχτηκαν πειραματικά οι ανισότητες του Bell
- Έγινε συνείδηση των Φυσικών ότι οι κβαντομηχανικές πιθανότητες είναι δομικό στοιχείο του Σύμπαντος και όχι ελλιπής γνώση
- Αναδείχτηκε με αδιαμφισβήτητο τρόπο ο μη τοπικός χαρακτήρας της Κβαντομηχανικής και συνεπώς του μεγαλύτερου μέρους της Σύγχρονης Φυσικής
- Έγινε σαφές ότι η λειτουργία του Σύμπαντος έχει χαρακτηριστικά μη τοπικού χαρακτήρα

Στο 1ο βήμα λοιπόν, ο κ. Χατζηγιάννης χρησιμοποιεί το πείραμα Aspect, δηλαδή κάτι ήδη καθιερωμένο στη Φυσική. **Αλλά το χρησιμοποιεί με τέτοιο τρόπο και με τέτοια εκφρασεολογία, που όχι μόνο δεν αναδεικνύεται η φιλοσοφία του πειράματος και η λάμψη της κβαντομηχανικής, αλλά αντιθέτως αφήνονται περιθώρια για την μετέπειτα παρερμηνεία των πραγμάτων, μπερδεύοντάς τα όλα και κατά το δοκούν με άλλα «σκοτεινά» και αντιεπιστημονικά πράγματα.**

Για παράδειγμα, **γράφει ο κ. Χατζηγιάννης**

«...τα ηλεκτρόνια, μπορούν να επικοινωνούν ακαριαία με άλλα υποατομικά σωματία ανεξάρτητα από την απόσταση που τα χωρίζει...

..... Η συντριπτική πλειοψηφία των φυσικών αρνείται την δυνατότητα ύπαρξης φαινομένων που εξελίσσονται με ταχύτητες μεγαλύτερης εκείνης του φωτός αλλά το πείραμα που αναφέρεται

προηγουμένως ανατρέπει το αξίωμα αυτό αποδεικνύοντας ότι μεταξύ των υποατομικών σωματίων υπάρχει δεσμός που δεν είναι τοπικού χαρακτήρα...».

Απάντηση

α) η φράση «τα ηλεκτρόνια...επικοινωνούν ακαριαία» μας εκτροχιάζει στο να πιστέψουμε ότι το πείραμα Aspect ανακάλυψε ότι τα σωματίδια επικοινωνούν μεταξύ τους, δηλαδή ανταλλάσσουν πληροφορίες, ακαριαία.

β) η φράση «...το πείραμα (Aspect) ... ανατρέπει το αξίωμα αυτό...» είναι απολύτως παραπλανητική. Τέτοιο πράγμα που αναφέρει ο κ. Χατζηγιάννης δεν αποκαλύφθηκε από κανένα πείραμα.

Καμιά πληροφορία δε μπορεί να τρέξει με ταχύτητα μεγαλύτερη του φωτός. Αυτό είναι μια γνώση που ποτέ δεν έχει ανατραπεί, τουλάχιστον μέχρι σήμερα.

γ) στο παραπάνω εδάφιο ο κ. Χατζηγιάννης και συνεπώς και ο κ. Δανέζης προκαλούν κάποιου είδους «εσκεμμένης» σύγχυσης ανάμεσα στις έννοιες «φαινόμενο» και «πληροφορία». Οι φυσικοί ξέρουν ότι υπάρχουν «φαινόμενα» (π.χ. φασική ταχύτητα) που εξελίσσονται με ταχύτητα μεγαλύτερη του φωτός, υπό την προϋπόθεση ότι τα φαινόμενα αυτά δεν μεταδίδουν κάποια πληροφορία.

δ) ο μη τοπικός χαρακτήρας της Φυσικής υπήρχε παντού στη κβαντομηχανική σχεδόν από τη γέννησή της (αρχή αβεβαιότητας, δομικές πιθανότητες κ.λπ). Και για κάποιους Φυσικούς αυτή η μη τοπικότητα είχε αρχίσει να μετασχηματίζεται από φιλοσοφική ιδέα σε βεβαιότητα Φυσικής, ήδη από τα ολοκληρώματα διαδρομών του Feynman, όπου για να υπολογιστεί η πιθανότητα να βρεθεί κάπου ακόμη και ένα ελεύθερο ηλεκτρόνιο, έπρεπε στις μαθηματικές ολοκληρώσεις να παρθούν υπόψη όλες οι πιθανές (άπειρες) διαδρομές του.

Αλλά ας αφήσουμε τη λεπτομερή ανάλυση του άρθρου για άλλη φορά.

2ο βήμα:

Το εδάφιο **από** «... Ο διεθνούς φήμης Άγγλος φυσικός David Bohm...» **έως** «... μέχρι του γαλαξίες γίγαντες, όλα είναι συγχρόνως απειροστικό μέρος της ολότητας του όλου....»

Στο βήμα αυτό ο κ. Χατζηγιάννης περιορίζεται μόνο στις απόψεις του David Bohm και στην προσωπική ερμηνεία που έδωσε ο φυσικός αυτός στο πείραμα του Aspect.

Η ιδέα του Bohm για ένα ολογραφικό Σύμπαν είναι απλώς μια ιδέα, καλοδεχούμενη στη Φυσική, όπως όλες οι ιδέες, ακόμη και οι πιο εξωφρενικές!

Όμως μια ιδέα δεν παύει να είναι μια ιδέα, η οποία δεν είναι υποχρεωτικά και άμεσα αποδεκτή από τη Φυσική και συνεπώς δεν είναι ούτε κοινά διαδεδομένη ανάμεσα στους Φυσικούς ούτε είναι αποδεκτή σημερινή γνώση.

Αλλά μέχρι εδώ τα περί ιδεών!

Οι ιδέες στη Φυσική έχουν όρια χρήσης και κυρίως ημερομηνία λήξης!

Η ιδέα ενός ολογραφικού Σύμπαντος σίγουρα είναι μια ιδέα, αλλά...

Όλα τα άλλα που λέει ο Bohm, για ερμηνεία του πειράματος του Aspect με ψευδαισθήσεις, με ολογράμματα ψευδαισθήσεων, με μη αντικειμενικές πραγματικότητες, με σύμπαν φάντασμα κ.λπ είναι πράγματα τα οποία μπορεί μεν να «ενθουσιάζουν»

τον κ. Χατζηγιάννη και να εξιτάρουν τον κ. Δανέζη, αλλά για τη Φυσική και για τον Ανθρώπινο Λόγο δεν έχουν και ούτε ποτέ θα αποκτήσουν καμιά ιδιαίτερη αξία.

Οι λόγοι είναι απλώς ... επιστημονικοί, δηλαδή καθαρά ορθολογικοί

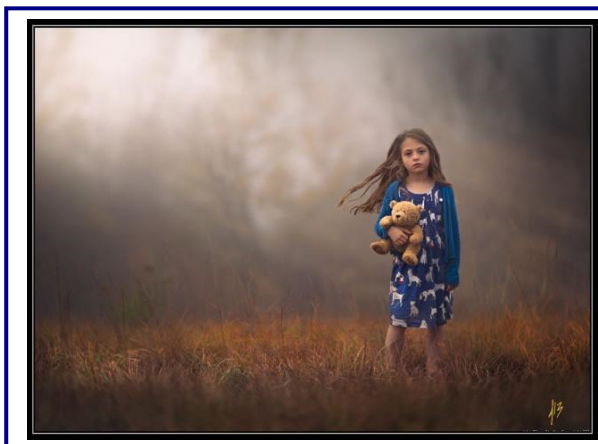
Για να αποκτήσει αξία στη Φυσική κάποια «ιδέα».

i) Θα πρέπει οι έννοιες που θα χρησιμοποιήσει να είναι και πολύ αυστηρά ορισμένες (δηλαδή να έχουν δοθεί αυστηρότατοι ορισμοί γι' αυτές) και απολύτως συνεπείς μεταξύ τους.

ii) Θα πρέπει

- ή να μπορεί να ενταχτεί με συνέπεια σε κάποια ήδη υπάρχουσα καταξιωμένη θεωρία της Φυσικής, ώστε να εξασφαλίσει την ερμηνεία και όλων των άλλων, ήδη ερμηνευμένων, φαινομένων
- ή από μόνη της, «η ιδέα» αυτή, να μπορεί να ερμηνεύει εκτός από το καινούριο φαινόμενο και όλα τα άλλα φαινόμενα που έχουν ήδη εξηγηθεί.

Όμως τα όσα αναφέρει ο κ. Χατζηγιάννης και ακολούθως υιοθετεί ο κ. Δανέζης, όχι μόνο δεν είναι καθόλου επιστημονικά αποδεδειγμένα και υιοθετημένα από τη Φυσική, όχι μόνο δεν έχουν ακολουθήσει ούτε στοιχειωδώς τις προϋποθέσεις μιας επιστημονικής τοποθέτησης, αλλά μάλλον αποτελούν συναρπαστικές ιστορίες για ευφάνταστους κυνηγούς μυστικιστικών ιδεών, για επίμονους αρνητές των πάντων και για θιασώτες εξωπραγματικών υπεροργανισμών ανατολίτικης θεολογικής ερμηνείας ή εξωγαλαξιακών παντοδύναμων ωκεανών τύπου ωκεανού του πλανήτη ... «Σολάρις» (ας με «συγχωρέσει» ο μεγάλος Ταρκόφσκι που αναμειγνύω τις τότε που ζούσε υπαρξιακές του ανησυχίες σε τούτα τα παράξενα).

Γράφει ο κ. Χατζηγιάννης στο άρθρο του:

«...Κατά τον καθηγητή *Bohm* ο λόγος για τον οποίο τα υποατομικά σωματίδια διατηρούν την επαφή μεταξύ τους ανεξάρτητα της απόστασης που τα χωρίζει είναι το γεγονός ότι ο διαχωρισμός τους είναι μια ψευδαίσθηση. Ήταν πράγματι πεπεισμένος ότι, σε ένα πιο βαθύ επίπεδο πραγματικότητας, τα σωματίδια αυτά δεν είναι ίδιες οντότητες, αλλά προεκτάσεις του αυτού δομικού « οργανισμού »...»

Απάντηση

Είναι δυνατόν η πρόταση

«...ο λόγος για τον οποίο τα υποατομικά σωματίδια διατηρούν την επαφή μεταξύ τους ανεξάρτητα της απόστασης που τα χωρίζει είναι το γεγονός ότι ο διαχωρισμός τους είναι μια ψευδαίσθηση...»

να αποτελεί, έστω και στοιχειωδώς, επιστημονικό συλλογισμό;;;;;

Και γω μπορώ να πω ότι

«...ο λόγος που διατηρούν την επαφή τους τα σώματα είναι ότι βρίσκονται συνεχώς κάτω από τη ζεστασιά μιας μεγάλης οργανοδομικής αγκάλης που τα χαϊδεύει συγχρόνως και τα κάνει να ζούνε όμορφα και μαζί».

Έχουν την παραμικρή επιστημονική αξία τέτοιοι συλλογισμοί;

.....
.....

Για την ψευδαίσθηση μπορεί να ήταν πεπεισμένος ο κ. Bohm και μαζί του οι κ.κ. Χατζηγιάννης και Δανέζης, αλλά δεν είναι καθόλου πεπεισμένη με δαύτα η Φυσική.

Να λοιπόν που η πορεία προς τα μετέπειτα «θρησκοληπτικά» του άρθρου, εκκινείται με λέξεις όπως «ψευδαίσθηση» και «...δομικός οργανισμός» και συνεχίζεται με φράσεις όπως η

«...Πρέπει να φαντασθούμε (το συμπαντικό υπερ-ολογράφημα) ως μια απέραντη κοσμική αποθήκη του όλου εκείνου που υπάρχει...»

και όπως η

«...Από τα υποατομικά σώματα μέχρι του γαλαξίες γίγαντες, όλα είναι συγχρόνως απειροστικό μέρος της ολότητας του όλου...»

Για τους κκ Χατζηγιάννη και Δανέζη **όλα και όλοι μας λοιπόν είμαστε** στοκ σε «κοσμικές αποθήκες» και «απειροστικό μέρος της ολότητας του όλου» (!!!)

Αποσιωπώντας προσώρας την απορία μου για το τί σημαίνει «απειροστικό μέρος της ολότητας του όλου» και αν υπάρχει «όλον της ολότητας του όλου», διαβάζω με θυμηδία και παράλληλα απογοήτευση ότι το «όλον» (μάλλον κάποιος θεός ή θεοί ή έστω ωκεανοί τύπου πλανήτη Σολάρις) έχει «δημιουργήσει» τα πάντα και όλους μας ως ψευδαίσθηση, αφήνοντας ως πραγματικότητα μόνο τον εαυτό του, το δικό του «μυαλό» και τη δική του σκέψη.

Και καλά κάνει και κρατά για τον εαυτό του τη «μερίδα του λέοντος», αφού είναι «όλον».

Σύμφωνα λοιπόν με τους δύο πανεπιστημιακούς, **το «όλον» κρατά την πραγματικότητα για τον εαυτό του και εμάς μας έχει ως ψευδαισθήσεις για «τις απέραντες κοσμικές αποθήκες» (όπως λέμε «για τα μπάζα»).**

Α στο καλό! Που να φανταστώ ότι είμαι στοκ σε κοσμική αποθήκη!

Γράφει επίσης ο κ. Χατζηγιάννης:

«...Για να αντιληφθούμε τον εκπληκτικό ισχυρισμό του Bohm ας δούμε για λίγο τι είναι ένα ολόγραμμα. Ένα ολόγραμμα είναι μια τρισδιάστατη φωτογραφία που γίνεται με τη βοήθεια ενός Laser. Η τρισδιάστατη απεικόνιση δεν είναι το μοναδικό χαρακτηριστικό ενδιαφέρον ενός ολογράμματος. Εάν το ολόγραμμα...»

Απάντηση:

Ο παραλληλισμός του συμπαντικού ολογράμματος με το σημερινό ολόγραμμα των laser είναι κατά τη γνώμη μου τελείως αποτυχημένος.

Δεν είναι δυνατό να παραλληλίζονται τα σημερινά ολογράμματα των laser (που βλέπουμε με τα μάτια και μόνο), με την καταπληκτική πραγματικότητα του Σύμπα-

ντος που μόνο το μυαλό του Ανθρώπου και όχι τα μάτια του μπορούν πια να «βλέπουν».

Ακόμη κι αν το Σύμπαν έχει ολογράμματα (που πιθανώς να έχει λόγω των πολλών διαστάσεων που διαθέτει, πιθανώς 10 η 11) σίγουρα θα είναι κβαντομηχανικά ολογράμματα (άλλης ποιότητας δηλαδή) και σίγουρα δε θα είναι τα ολογράμματα τύπου laser με τις δήθεν ψευδαισθησιακές ιδιότητες που αναφέρει ο κ. Χατζηγιάνης.

Μου είναι λοιπόν αδιανόητο το ότι οι κ.κ. Δανέζης και Χατζηγιάνης, φυσικοί καθηγητές πανεπιστημίου, προσπαθούν σήμερα, στον 21ο αιώνα, να μας εξηγήσουν δομικά χαρακτηριστικά του Σύμπαντος και να ενισχύσουν τις θρησκοληπτικού τύπου απόψεις τους, χρησιμοποιώντας «πραγματάκια» και μηχανισμούς από την καθημερινή μας ζωή!

.....

Για να αποδώσω καλύτερα το επικίνδυνο της απόπειρας σύγκρισης κβαντικών και καθημερινών (κλασικών) μεγεθών, ας σκεφτούμε τούτο:

Η έννοια της ορμής υπάρχει στη νευτώνεια μηχανική, υπάρχει και στη κβαντομηχανική. Διατήρηση στροφορμής έχει και η κλασική μηχανική, διατήρηση στροφορμής έχει και η κβαντομηχανική.

Αλλά οι έννοιες που προαναφέρθηκαν διαφέρουν μεταξύ τους, στις δύο αυτές περιοχές της Φυσικής (μηχανική και κβαντομηχανική), όσο η μέρα από τη νύχτα.

Διαφέρουν τόσο στην φιλοσοφία όσο και στην φορμαλιστική τους αντιμετώπισή.

.....

Με το δικαίωμα που μου δίνει η «ποιότητα» των συλλογισμών των κ.κ Χατζηγιάνη και Δανέζη μπορώ και γω να πω τα εξής:

Το ηλεκτρόνιο είναι ένα μπαλάκι που γυρνά γύρω από τον εαυτό του. Αυτό το λέμε στη Φυσική spin.

Επειδή όμως το πείραμα δείχνει ότι το ηλεκτρόνιο έχει πάντα spin, συμπεραίνουμε ότι δε μπορούμε να σταματήσουμε το μπαλάκι να γυρνά γύρω από τον εαυτό του.

Ο λόγος που δε μπορούμε να σταματήσουμε το ηλεκτρόνιο να γυρνά γύρω από τον εαυτό του, είναι το ότι είμαστε μια ψευδαίσθηση ενός δομικού οργανισμού, που μόνο αυτός μπορεί και σταματά τα ηλεκτρόνια.

Μόνο το «όλον» μπορεί και σταματά τα ηλεκτρόνια

.....

Η παραπάνω συλλογιστική μου πορεία είναι αδιανόητη για Φυσικό!

Και τούτο γιατί είναι γνωστό σε όλους τους Φυσικούς ότι το ηλεκτρόνιο δεν είναι μπαλάκι, αλλά ένα εντελώς καινούριο πλάσμα

- που καμιά μα καμιά αίσθησή μας δε μπορεί να το συλλάβει
- κανένα βίωμά μας δε μπορεί να το αποδώσει
- καμιά εικόνα του ούτε μπορούμε να έχουμε ούτε καν να ζωγραφίσουμε.

Το ηλεκτρόνιο είναι ένα πλάσμα που μόνο το μυαλό μας μπορεί να δει μέσα από τις καταπληκτικές συμπεριφορές του και από τις παράξενες ιδιότητές του.

Το δε spin του ηλεκτρονίου και γενικά των σωματιδίων, είναι ακόμη πιο τρομερή σύλληψη και ακόμη πιο δυνατή ματιά του Ανθρώπινου μυαλού πέρα στα βάθη του Κόσμου μας.

Όμως παρόλο που κανείς δεν έχει εμπειρία ούτε του ηλεκτρονίου, ούτε του spin και τα δύο αποτελούν απόδοση της καταπληκτικής αντικειμενικής πραγματικότητας που ζούμε.

Τα υποατομικά σωματίδια (και όχι μόνο) καθώς και το spin τους είναι η πραγματικότητα που κατέχουμε ως Φυσικοί του 21ου αιώνα και όχι μια ψευδαίσθηση τύπου ανωτέρου επιπέδου διανόησης κάποιου γκουρού.

Έχω άραγε το δικαίωμα να ισχυρίζομαι ότι αφού υπάρχει το spin που κανείς δεν το έχει δει και ούτε θα το δει ποτέ, όλα είναι μια ψευδαίσθηση και ότι δεν υπάρχει «αντικειμενική πραγματικότητα»;

Νομίζω ότι ενθουσιάζεστε κκ. Χατζηγιάννη και Δανέζη με λόγια παράξενα, τα οποία θέλετε να μας τα «περάσετε» ως Φυσική:

«...Κατά τον καθηγητή Bohm ο λόγος για τον οποίο τα υποατομικά σωματίδια διατηρούν την επαφή μεταξύ τους ανεξάρτητα της απόστασης που τα χωρίζει είναι το γεγονός ότι ο διαχωρισμός τους είναι μια ψευδαίσθηση. Ήταν πράγματι πεπεισμένος ότι, σε ένα πιο βαθύ επίπεδο πραγματικότητας, τα σωματίδια αυτά δεν είναι ίδιες οντότητες, αλλά προεκτάσεις του αυτού δομικού « οργανισμού ». Ο ίδιος αυτός καθηγητής εξηγούσε την άποψή του αυτή με το ακόλουθο εκλαϊκευμένο παράδειγμα. Ας φαντασθούμε ένα μικρό ενυδρείο μέσα στο οποίο κολυμπά ένα χρυσόψαρο...»

Απάντηση:

Όλα αυτά κατά τον Bohm. Αλλά επιτρέψτε μου να πιστεύω ότι αυτό δεν είναι συλλογισμός Φυσικού.

Επειδή τα σωματίδια διατηρούν «επαφή» μεταξύ τους, απαγορευτική από την ταχύτητα του φωτός, σημαίνει ότι όλα γύρω μας είναι ψευδαίσθηση;;;

Τί πιο συνεπές από το να πούμε ότι η κυματοσυνάρτηση που περιγράφει τα σωματίδια και που τα ένωσε στη γένεσή τους, τα ενώνει και στην πορεία τους;

Και τί να πει κανείς όταν κάποιος πανεπιστημιακός του λέει ότι είμαστε προέκταση ενός «δομικού οργανισμού» που τελικά μοιάζει με εικόνες καμερών διαφορετικής τοποθέτησης; Πώς να αντιδράσει;

Σαφώς και το Σύμπαν έχει νόμους που βγαίνουν από το μικρό και νόμους που βγαίνουν ή καταλήγουν στο μεγάλο.

Αλλά νόμοι της κβαντομηχανικής πραγματικότητάς μας που να προκύπτουν από χρυσόψαρα που τα τραβούν κάμερες από διαφορετικές γωνίες δεν υπάρχουν.

Γράφει ο κ. Χατζηγιάννης και υιοθετεί με ενθουσιασμό ο κ. Δανέζης

«...Διάβασα σε κάποιο άρθρο, δεν θυμάμαι πού, ότι σε ένα εργαστήριο έγινε το ακόλουθο πείραμα : σε ένα μικρό πυρίμαχο διαφανές δοχείο με νερό τοποθέτησαν μια γαρίδα ζωντανή. Στα φύλλα και στα κλαδιά ενός καλλωπιστικού φυλλόδενδρου που βρισκόταν μέσα στο εργαστήριο, ...»

Απάντηση:

Και γω διάβασα κάτι, κάπου, μάλλον στο «Ντομινό»

.....

.....

Δε μπορώ να περιδιαβάζω τέτοιες σκοτεινές μεταφυσικές καταστάσεις. Θα πρέπει επιτέλους να αποδεχτούμε τον Πολιτισμό της Φυσικής:

α) Το Σύμπαν ως παρουσία-ύπαρξη με διαστάσεις περισσότερες από τις τρεις του χώρου τις οποίες μπορούμε να αντιληφθούμε με τις αισθήσεις, δεν είναι μια ψευδαίσθηση, αλλά μια πρόκληση για τη σκέψη μας και μια επιβεβαίωση ότι ο ανθρώπινος συλλογισμός αγγίζει Σύμπαντα.

β) «Βλέπουμε» πια μόνο με το μυαλό μας και όχι με τις αισθήσεις. Αλλά «βλέπουμε»! Και αυτό που «βλέπουμε» είναι η αντικειμενική πραγματικότητά μας και η πραγματικότητα όπως σήμερα την προσεγγίζουμε και όχι ψευδαίσθηση.

Αν κάποια στιγμή μας χρειαστεί η ιδέα ενός ολογραφικού Σύμπαντος, τότε θα έχουμε αλλάξει δραματικά την έννοια της λέξης «ολογραφικό» και συνεπώς το «ολογραφικό» Σύμπαν δεν θα είναι και κάτι τόσο τερατώδες.

Θα αποτελεί την καινούρια αντικειμενική πραγματικότητά μας μέσα από καινούριες αποδόσεις και με εννοιολογικά αναθεωρημένες τις παλιές λέξεις. Η λέξη «ολόγραμμα» δε θα έχει να κάνει εννοιολογικά τίποτε με τα σημερινά ολογράμματα.

Όταν αντιλαμβανόμαστε 3 μόνο διαστάσεις σε έναν κόσμο περισσότερων διαστάσεων, τότε μόνο το πείραμα των 5 αισθήσεων και η «ματιά» και η συνέπεια του ανθρώπινου συλλογισμού μπορούν να «δουν» (αποδώσουν με μαθηματικά) την πραγματικότητα.

Αυτό αποτελεί μια καθημερινότητα πια για τους Φυσικούς της σεμνότητας, αλλά όχι για τους χολιγουντιανούς ήρωες που, για να διαφημίσουν τα έργα τους και να διασφαλίσουν την αυτοπροβολή τους, χρειάζονται γκουρού και ινδονήσιες ιέρειες

.....

Το πείραμα του Aspect έχει ερμηνευτεί θαυμάσια μέσω της έννοιας της κυματοσυνάρτησης ή έστω με άλλες σοβαρές ιδέες. Τα περί ψευδαισθήσεων και μη αντικειμενικών πραγματικοτήτων του Bohm όχι μόνο δε χρειάζονται, αλλά μάλλον φαίνονται «ασυνάρτητα» για τη Φυσική που απαιτεί:

- Ορισμούς (τί είναι πραγματικότητα, τί είναι αντικειμενικό, τι είναι ψευδαίσθηση, τι είναι συμπαντικό ολόγραμμα κ.λπ)
- Προσοχή στη χρήση όρων (τί είναι δομικός οργανισμός και τί είναι αυτό το «όλον» κ.λπ)
- Αυστηρές συλλογιστικές πορείες οι οποίες είναι αδιανόητο να περιέχουν παραδείγματα με γαρίδες που βράζουν μπροστά σε θλιμμένα φυτά και χρυσόψαρα που τα παρακολουθούν κάμερες από διαφορετικές γωνίες και είναι ανίκανες να δουν ότι τραβούν ταινία το ίδιο αντικείμενο.

3ο βήμα:

Το εδάφιο **από** «... Ο νευροφυσιολόγος, Karl Pribram, καθηγητής στο πανεπιστήμιο ...» **έως** «... εκατομμύρια πληροφοριών σε ένα μόνο κυβικό εκατοστό χώρου ...»

Στο βήμα αυτό ο κ. Χατζηγιάννης αφήνοντας τις ακραίες, αναπόδεικτες και απολύτως προσωπικές απόψεις του Bohm, εμπλέκει νευροφυσιολογία και αναμνήσεις και ολογράφημα και νευρώνες και θεωρίες περί εγκεφάλου οι οποίες, τουλάχιστον μέχρι τώρα, ή δεν έχουν εδραιωθεί ή δε θεωρούνται καθολικά αποδεκτές στη νευροφυσιολογία.

Ο κ. Χατζηγιάννης εμπλέκει στο άρθρο του αποκλειστικά και μόνο τις ιδέες του νευροφυσιολόγου Karl Pribram, που είναι προσωπικές απόψεις του, αλλά όχι επίσημες θέσεις και κατακτήσεις της νευροφυσιολογίας

Εκείνο όμως που είναι το σίγουρο είναι ότι οι απόψεις του Karl Pribram δεν είναι Φυσική και προπάντων δεν έχει σχέση με το Σύμπαν και τη δομή του!

Γράφει ο κ.Χατζηγιάννης:

«...Από τα σχετικά πειράματα κανένα δεν μπόρεσε να εξηγήσει ποιος μηχανισμός έκανε δυνατή τη διατήρηση των αναμνήσεων στον ανθρώπινο εγκέφαλο, μέχρι που ο Pribram εφάρμοσε σ' αυτήν την έρευνα τις αρχές της ολογραφίας. Ο καθηγητής Pribram υποστηρίζει ότι οι αναμνήσεις δεν αποθηκεύονται στους νευρώνες ή σε μικρές ομάδες των νευρώνων αλλά στη σχηματογραφία των νευρικών ερεθισμών που διασταυρώνονται και διαπερνούν όλο τον εγκέφαλο, όπως ακριβώς η σχηματογραφία των ακτίνων Laser που διασταυρώνονται και διαπερνούν σε όλη την επιφάνεια του τμήματος του φωτογραφικού φιλμ που περιέχει την ολογραφική εικόνα.

Επομένως ο εγκέφαλος λειτουργεί ως ένα ολόγραμμα και η θεωρία του Pribram θα μπορούσε να εξηγήσει πως ο εγκέφαλος κατορθώνει να αποθηκεύει μια τόσο μεγάλη ποσότητα αναμνήσεων και δεδομένων σε ένα τόσο περιορισμένο χώρο...»

Απάντηση:

Καλά όλα αυτά που υποστηρίζει ο καθηγητής Pribram. Αλλά όλοι οι άλλοι νευροφυσιολόγοι τα δέχονται αυτά;

Και στο κάτω κάτω η Φυσική και το πείραμα του Aspect που είναι μέσα σε όλα αυτά; Μπορούν θέματα ανθρώπινου εγκέφαλου να ενταχτούν στη Φυσική σήμερα;

Επειδή ο Pribram είπε ότι οι αναμνήσεις δεν αποθηκεύονται στους νευρώνες αλλά στη σχηματογραφία των νευρικών ερεθισμών, έχει αυτός ή εμείς το δικαίωμα να λέμε ότι αυτό που είπε ο Pribram είναι επιστημονικά αποδεκτό στη νευροφυσιολογία και ότι ο εγκέφαλος λειτουργεί ως ολόγραμμα και ότι το Σύμπαν είναι ολόγραμμα τύπου laser;

Όλα αυτά συνδέονται επιστημονικά με συλλογισμό αξιοπρεπή;

Η Φυσική στο 3ο βήμα του άρθρου του κ. Χατζηγιάννη έχει πλήρως εξοστρακιστεί, γιατί απλά δεν έχει κανέναν λόγο να υπάρχει.

Όλες αυτές οι θεωρίες και οι απόψεις του Pribram, ανεξάρτητα από το αν είναι ή δεν είναι επίσημες γραμμές της νευροφυσιολογίας, είναι και έξω από το πεδίο έρευνας της σημερινής Φυσικής.

Τώρα το πώς από τη Φυσική του Aspect πήγαμε στην προσωπική νευροφυσιολογία του Pribram και μάλιστα με αξίωση επιστημονικού συλλογισμού για συμπέρασμα που αφορά σε ιδιότητα του Σύμπαντος, είναι πράγματι αξιοπερίεργο.

4ο βήμα:

Το εδάφιο από «... Οι ανατολικές θρησκείες και φιλοσοφίες...» έως «.....Με απλά λόγια δεν μένει τίποτα, η αντικειμενική πραγματικότητα δεν υπάρχει!»

Στο τέταρτο βήμα, το άρθρο του κ. Χατζηγιάννη

- ενσπείρει ανατολικές θρησκείες, ανατολικές φιλοσοφίες
- **επικαλείται τη μαρτυρία του βιολόγου L. Watson σύμφωνα με την οποία μια ίερεία κατάφερε με χορό να εξαφανίσει ένα δάσος και να το επαναφέρει**

- καταφεύγει στο βιβλίο του Paramhansa Yogananda όπου ένας Γιόγκι διηγείται πώς ένα παλάτι εμφανίστηκε ξαφνικά στα Ιμαλάια.

Όλα αυτά όμως που επικαλείται ο καθηγητής κ. Χατζηγιάννης στο 4ο βήμα της συλλογιστικής του πορείας, όχι μόνο δεν εντάσσονται στα πεδία ενασχόλησης των Φυσικών επιστημών, αλλά το χειρότερο αποτελούν πράγματα που είναι εντελώς ασύνδετα μεταξύ τους.

Ενεός λοιπόν θέτω τον ακόλουθο προβληματισμό:

- Η Φυσική, αλλά και οποιαδήποτε άλλη επιστήμη τί μπορεί να κάνει, όταν κάποιος υποστηρίζει ότι δάση εξαφανίζονται και επανέρχονται και ότι παλάτια εμφανίζονται ξαφνικά από το πουθενά;

- Ποια συλλογιστική πορεία που εδράζεται σε επιστημονική βάση μπορεί να αφορμάται από το πείραμα του Aspect με το οποίο εκκινήθηκε ο κ. Χατζηγιάννης στο άρθρο του και να καταλήγει σε δάση που εξαφανίζονται και επανέρχονται;

Υπό την ίδια λογική θα μπορούσα κι εγώ να σας διαβεβαιώσω ότι χτες που καθόμουν στη βεράντα άνοιξαν οι ουρανοί και βγήκε ένα καταστόλιστο δελτίο τζόκερ, αλλά δεν πρόλαβα να δω τους αριθμούς.

Ακόμη κι αν είμαι διάσημος μπορώ τη μηδαμινότητα της προσέγγισής μου να την αποκαλέσω αυθαίρετα βάση επιστημονικού συλλογισμού;

Ο τρομερός Φυσικός Stephen Hawking ισχυρίζεται ότι δεν υπάρχει Θεός.

Και επειδή το ισχυρίζεται ένας διάσημος τί έγινε; Είναι αυτό απόδειξη για μη ύπαρξη Θεού; Δηλαδή η ιέρεια της Ινδονησίας και ο γιόγκι των Ιμαλαΐων έχουν πιο μεγάλο κύρος από τον Hawking;

Γιατί να πιστέψω τις ιέρειες και όχι τον Hawking;

Τέτοια πράγματα δεν έχουν ούτε συνεπείς διαδρομές, ούτε όρια!

Ακόμη κι αν προέρχονται από διάσημους φυσικούς, καθηγητές πανεπιστημίων...

Ας δούμε λοιπόν γρήγορα την πορεία του «συλλογισμού» των κκ. Χατζηγιάννη και Δανέζη:

α) Πείραμα Aspect - Μη τοπικότητα Φυσικής και άρα Κβαντικό Σύμπαν
(είναι αποδεκτό από όλους τους Φυσικούς και από όλη τη Σύγχρονη Φυσική, αλλά όχι με τους όρους που χρησιμοποιεί για την απόδοση του φαινομένου ο κ. Χατζηγιάννης)

β1) Ιδέα του Bohm για ολογραφικό Σύμπαν
(είναι μια ενδιαφέρουσα ιδέα για τη Φυσική, λόγω των πολλών διαστάσεων που δαιθεί το Σύμπαν. Αλλά είναι μόνο μια ιδέα που χρήζει περαιτέρω ερμηνειών, εισαγωγή αυστηρών εννοιών-ορισμών και τέλος συνέπεια με τα ήδη ερμηνευμένα φαινόμενα. Δεν είναι μια καθιερωμένη αποδεκτή αντίληψη στη Φυσική).

β2) Ακραίες προσωπικές απόψεις του Bohm για ψευδαισθήσεις και προσπάθεια ερμηνείας του πειράματος Aspect με ολογραφικές ψευδαισθήσεις, με σύμπαντα φαντάσματα, με τμήματα της ολότητας του όλου του μόνου που υπάρχει κ.λπ

(τίποτε από όλα αυτά δεν είναι καθόλου μα καθόλου αποδεκτό από τη Φυσική, ούτε από καμιά άλλη επιστήμη)

γ) Θεωρία του Karl Pribram περί αναμνήσεων, νευρώνων κ.λπ.

(προσωπικές απόψεις του Pribram που, ακόμη τουλάχιστον, δεν είναι αποδεκτές από τη νευροφυσιολογία και ίσως ποτέ να μη γίνουν αποδεκτές. Οι απόψεις αυτές όμως σίγουρα δεν αποτελούν αντικείμενο της Φυσικής και ούτε συνδέονται λογικά με έννοιες της Φυσικής)

δ) Ανατολικές θρησκείες και φιλοσοφίες

(με αυτά η Φυσική δεν είχε, δεν έχει και ούτε θα έχει καμιά μα απολύτως καμιά σχέση. Σχέση με δαύτα δεν έχει καμιά (θετική) επιστήμη)

Δυο ερωτήματα

Ο Καθηγητής κ. Χατζηγιάννης αρχίζοντας από το πείραμα του Aspect, κάτι απόλυτα δεκτό από τη Φυσική, περνά σε περιοχές απλών ιδεών, κατόπιν εισέρχεται σε ακραίες και απολύτως προσωπικές απόψεις διασήμων (David Bohm, Karl Pribram) και στο τέλος φτάνει σε ανατολικές θρησκείες, σε περιοχές δηλαδή από όπου λείπουν παντελώς και οι Φυσικοί και η Φυσική και όλες οι επιστήμες

Θέλοντας να χρησιμοποιήσει μια προσωπική του επιλογή ως επαλήθευση της Φυσικής ή τη Φυσική ως επαλήθευση μιας προσωπικής του επιλογής για να στηρίξει τα γραφόμενά του, **οι κ.κ. Χατζηγιάννης και Δανέζης καταλήγουν:**

«...**Αν** η πραγματικότητα του κόσμου δεν είναι τίποτε άλλο παρά μια δευτερεύουσα πραγματικότητα και **(αν)** αυτό που υπάρχει δεν είναι τίποτε άλλο παρά μια ολογραφική δύνη συχνοτήτων και **αν** ακόμη ο εγκέφαλος είναι μόνο ένα ολόγραμμα που επιλέγει μερικές από τις συχνότητες αυτές μετασχηματίζοντάς τις σε αισθητικές αντιλήψεις, **τι μένει από την αντικειμενική πραγματικότητα:**

Με απλά λόγια δεν μένει τίποτα, η αντικειμενική πραγματικότητα δεν υπάρχει!»

Με τόσα μη επιστημονικά επιβεβαιωμένα **«αν»**, ο συλλογισμός γίνεται «ύποπτος» και τα συμπεράσματα έωλα αν όχι διαβλητά.

Και αποδεικνύονται ακόμη πιο προκλητικά τέτοιου είδους συμπεράσματα, όταν υποστηρίζονται από δύο Φυσικούς, Καθηγητές Πανεπιστημίου, που επιδιώκουν να καθιερώσουν έμμεσα ή άμεσα τις «ανατολικού» τύπου απόψεις τους, ως επιβεβαιωμένες δήθεν με βάση πληροφορίες διασταυρωμένες από επιστήμες όπως η Φυσική, η Βιολογία και η Νευροφυσιολογία.

.....

Κι εγώ μπορώ να ισχυριστώ χρησιμοποιώντας Φυσική και Μηχανολογία και... και ... ότι **«αν»** είχα προπέλα θα ήμουν τρεχαντήρι.

Αλλά έχω προπέλα; Ιδού το ερώτημα!

Αν όμως ξεκινώντας από την αρχή διατήρησης ορμής, επικαλεστώ έναν ψυχοθεραπευτή που υποστηρίζει ότι όλα είναι πιθανά - αρκεί να είμαστε πιθανοί και εμείς – με ένα όνειρο και μετά προσθέσω ότι ο Φρανκ Σινάτρα μίλησε με μια ιέρεια η οποία με

τη σειρά της επιβεβαίωσε ότι με είδε να έχω προπέλα, τότε μπορώ να συμπεράνω ότι είμαι σίγουρα τρεχαντήρι.

.....

Επιμένω ότι δεν έχει κανείς το δικαίωμα να χρησιμοποιεί τη δυναμική της Φυσικής για να υποστηρίξει τις "θρησκευτικές" θέσεις του, υπονοώντας ή λέγοντας άμεσα ή έμμεσα σε ειδικούς ή μη ειδικούς ότι δήθεν «αποδεικνύει» επιστημονικά αυτό που κατά βάθος απλώς πιστεύει...

Και το να θέτει ερωτηματικό σε φράσεις όπως ο τίτλος του άρθρου «*Το σύμπαν είναι μια ψευδαίσθηση*» τη στιγμή που θέλει να υποστηρίξει τον τίτλο χωρίς τα εισαγωγικά, δεν τον απαλλάσσει από τις ευθύνες της επιλογής του.

Δε μπορώ να δεχτώ το κείμενο του κ. Χατζηγιάννη, όπως δε μπορώ να δεχτώ το κάθε κείμενο που, χρησιμοποιώντας ορολογίες Φυσικής "εκ του πονηρού", οδηγεί σε θρησκευτικούς δογματισμούς.

Αλήθεια, οι δύο πανεπιστημιακοί κ.κ. Χατζηγιάννης και Δανέζης

α) Με ποιο «επιστημονικό δικαίωμα» ανέμειξαν ανατολικές θρησκείες και φιλοσοφίες με το πείραμα του Aspect και τη νευροφυσιολογία;

β) Τί θέλουν να πετύχουν προσπαθώντας να συνδέσουν μεταξύ τους, τα εμφανώς ασύνδετα πράγματα;

Επίλογος

Η Φυσική δεν έχει ανάγκη ούτε της μη αντικειμενικής πραγματικότητας, ούτε του σύμπαντος-φαντάσματος ούτε των ψευδαισθήσεων του κ.Bohm και των παράδοξων αντιλήψεων των καθηγητών Πανεπιστημίου, κ.κ. Χατζηγιάννη και Δανέζη.

Αυτά που η Φυσική έχει ανακαλύψει μέχρι εδώ, αυτά είναι η σημερινή εικόνα της πραγματικότητάς μας. Αυτά είναι η πραγματικότητα που κατέχουμε για τον Κόσμο μας.

Αν υπάρχει και κάτι άλλο πιο βαθιά κρυμμένο, θα ανακαλυφτεί από τη Φυσική όταν θα έρθει η ώρα του.

Αλλά τότε που θα ανακαλυφτεί θα συμβάλλει και αυτό, μαζί με όλα τα άλλα που θα έχουν ήδη ανακαλυφτεί, σε μια πιο πλήρη εικόνα της πραγματικότητας.

Μιας εικόνας πραγματικότητας που θα περιγράφεται από την ανθρώπινη φαντασία και τον ανθρώπινο συλλογισμό και που θα επιβεβαιώνεται από τα αποτελέσματα των πειραμάτων, τα οποία θα ευθυγραμμίζονται με τις ανθρώπινες πέντε αισθήσεις και όχι με τις ανθρώπινες ψευδαισθήσεις και τα ολογράμματα τύπου laser του κ. Χατζηγιάννη και Δανέζη.

Ό,τι ανακάλυψε μέχρι σήμερα η Φυσική και ό,τι θα ανακαλύψει στο μέλλον αυτό θα είναι η πραγματικότητά μας!

Και θα είναι αντικειμενική αλήθεια πέρα ως πέρα και όχι ψευδαίσθηση γιατί θα είναι δική μας πραγματικότητα, τόσο πραγματική όσο η τύχη ή η δημιουργία και όχι η ονειροπόληση και οι «απέραντες κοσμικές αποθήκες» κάποιου «όλου».

Είναι απολύτως υποτιμητικό για την τεράστια προσπάθεια του Ανθρώπου και για τα καταπληκτικά επιτεύγματα της σκέψης και της λογικής του, να κάνουμε λόγο για ψευδαισθήσεις και να εξομοιώνουμε ή ακόμη χειρότερα να τοποθετούμε

τον κόπο της επιστήμης κάτω από τις λεκτικές διατυπώσεις και την υποτιθέμενη διάνοηση ανώτερου επιπέδου του καθενός τυχαίου και απολύτως ανεύθυνου συλλογιστικά.

Δες και η επιστήμη δεν είναι επίπεδο διάνοησης, αλλά τετριμμένη καθημερινότητα κοινών ανθρωπάκων, που απλώς παίζουν τόμπολα, όταν ο ρόλος της «διαφώτισης» των Ανθρώπων επαφίεται σε ινδονήσιες ιέρειες και σε ανατολίτες γιόγκι που κινούνται σε υψηλότερα, από τους επιστήμονες, επίπεδα σκέψης και ευθύνης ψυχής.

Δευτέρα 26 Σεπτεμβρίου 2016

*Θρασύβουλος Μαχαίρας
Φυσικός
Γενικού Λυκείου Αγριάς*